

Inaki Nevesado

HAMAM, EL BAÑO TURCO

de Ferzan Ozpetek

El viatge d'un italià de classe bona a una Istanbul desconeguda per fer-se càrrec d'una herència, acaba essent la història d'una seducció. La seducció que exerceix un poble, una ciutat, un "modus vivendi" sobre l'uropeu, el qual es deixa anar per tot un univers de sensacions noves plenes de sensibilitat i sensualitat.

Valoració: 4.

CUATRO DÍAS DE SEPTIEMBRE

de Bruno Barreto.

El cinema polític, no massa freqüent darrerament, és el gènere triat pel realitzador brasiler. Es presenten els continguts més humans d'un segrest, en el qual, més que justificar les raons d'un acte contrari a la llibertat de l'individu, es mostra l'univers de sensacions i contradiccions dels segrestadors i de l'hostatge, per crear una història humana i creïble.

Valoració: 3.

Hombres armados

LA CAJA CHINA

de Wayne Wang.

L'autor proposa un paral·lelisme entre els darrers dies del Hong Kong amb sobirania anglesa i els darrers dies de la vida d'un anglès establert en aquella ciutat. El conjunt resulta molt dispers i massa accelerat -com si fos un reflex del ritme trepidant de la vida de la ciutat. Finalment, el cineasta no aconsegueix donar a la història la coherència necessària. Per cert, quan deixarà Jeremy Irons de fer personatges malalts i turmentats?

Valoració: 2.

EL INVITADO DE INVIERNO

d'Alan Rickman.

Aquesta no és una pel·lícula, sinó quatre pel·lícules. De totes, tal vegada la menys aconseguida sigui la protagonitzada per Emma Thompson i Phyllida Law que fan de mare i filla com si es tractés de la mateixa realitat. Acompanyant-les hi ha tres petites històries més, una interpretada per dos nins, una altra per un al·lot i una al·lota i la darrera per dues dones grans. Aquestes estan plenes de petits detalls que fan el conjunt molt més apreciable. Valoració: 3

HOMBRES ARMADOS

de John Sayles.

Encara que el film no està ambientat en cap país concret, sobren realitats iguals o més dures arreu del món. L'aniquilació dels pobles indígenes, el martiri dels més pobres a mans d'uns i d'altres són temes d'actualitat. El gran encert de Sayles és deixar que la càmera sigui només espectadora, sense treure cap conclusió, deixant aquesta feina per l'espectador. Això sí, sense gens ni mica de morbositat, sense fàcils exageracions. Sayles és un mestre.

Valoració:

Valoracions: Imprescindible , Molt Bona 4, Bona 3, Regular 2, Poc Interessant 1